

[Hans Rasmussen.]

steds hjemme. Hvis der virkelig skulde være Fare i saa Henseende, maatte man være logisk og skride til at forbyde Folk selv at møde i deres egne Sager oppe i Højesteret. Det er dog nu saaledes, at den Borger i vort Samfund, der har en Sag, der bliver ført for Højesteret, selv har Lov til at møde og tale sin egen Sag.

Jeg kan altsaa ikke tillægge de Indvendinger, der er fremkommet, og som jeg her har omtalt, nogen videre Betydning.

Det Ændringsforslag, vi nu staar overfor, og hvorom der til syvende og sidst er opnaaet Enighed, er et Forslag, der er saa behæftet med Indskrænkninger og Kauteler, at jeg meget vel kan forstaa, om adskillige ærede Medlemmer i dette Ting vil sige, at det er et saa beskedent Resultat, at det knapt nok er værd at stemme for. Jeg gør opmærksom paa, at der her opstilles en Række Fordringer; der er udvist saa megen Forsigtighed, der er saa megen Frygt til Stede for at gaa væk fra det gamle System, at man har stillet en hel Række Kauteler op. Man forlanger, at en Landsretssagfører skal have været beskikket i 8 Aar, inden han kan komme indenfor Højesteret; at han skal have 1ste Karakter ved Eksamen; der forlanges Vandelsattest; og man indskrænker i øvrigt Adgangen, som ærede Medlemmer vil se af Ændringsforslagets Ordlyd.

Det forekommer mig, at 5 Aars Praksis som Landsretssagfører burde være tilstrækkeligt til at give Adgang til Højesterets Skranke. Og naar der nu er stillet Fordring om 1ste Karakter, vil det betyde i Praksis, at en hel Række velkvalificerede Landsretssagførere hindres i at faa Adgang til Højesterets Skranke. Er det altid saaledes, at den fine Eksamen yder Garanti for, at det er de dygtigste Jurister, der her er Tale om? Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis vi blot ser paa Juristerne i vor Bekendtskabskreds rundt om i Landet, vil vi komme til det Resultat, at der er en Række udmærkede Folk, som ved deres Eksamen kun manglede faa Points i 1ste Karakter, den 1ste Karakter, som man her forlanger.

Jeg gør opmærksom paa, at en hel Del af de unge juridiske studerende har det saaledes, at de maa arbejde hver Dag for at kæmpe sig gennem Studietiden. Det slog mig, hvor rigtigt det var, ved nogle Indven-

dingen i et Brev, som en Sagfører forleden Dag tilsendte mig. Han siger dør til mig: Jeg maatte i de seks Aar, jeg studerede, arbejde 6 Timer hver Dag for at skaffe mig mit Underhold, og jeg maatte arbejde et Stykke borte fra Studeringerne; det tog mine Kræfter i den Udstrækning, at jeg i det afgørende Øjeblik kom til at vakle en lille Smule og kom til at mangle nogle faa Points i at faa denne 1ste Karakter.

Tilsvarende Oplysninger kan man ofte støde paa; og jeg vover den Paastand, at en Eksamen ikke kan tages som det afgørende Bevis, og at der vil være en hel Mængde udmærket kvalificerede Kræfter, der ligesom den Mand, fra hvem jeg har disse Udtalelser, manglede en lille Smule i 1ste Karakter, men i Virkeligheden burde have samme Adgang til Højesteret som den, vi nu aabner for en snævert begrænset Kreds.

Og i det hele forekommer det mig ogsaa, at det ogsaa af andre Grunde vilde være heldigt at udvide Rækken af dem, der har Lov til at møde for Højesteret. Jeg sagde før, at den Kreds, vi nu har af Højesteretssagførere, stort set hører til samme sociale Lag af Samfundet. Vil man have en god Retsplejeordning, bør man tilstræbe at indrette det saaledes, at der saa ofte som muligt kan siges at være Tillid til Stede mellem Klient og Sagfører. Og det er i høj Grad ønskeligt, at den, der møder som Sagfører, er i Stand til at have Samfølelse med den, han repræsenterer, den, han skal gaa i Ilden for.

Det er jo saa, at Samfundsudviklingen, Udviklingen paa det erhvervsmæssige Omraade har bevirket, at nye Synspunkter gør sig gældende; og jeg vil sige, at jeg vilde betragte det som særdeles heldigt, om der her i vort Land ogsaa var Sagførere med Adgang til Højesteret, som, hvad Opfattelsen af Samfundsforholdene angaar, havde det saaledes, at de anerkendte den materialistiske Historieopfattelse, at de var fortrolige med den Opfattelse, som ligger til Grund for Arbejderklassens Deltagelse i Samfundslivet. Det er der ikke megen Udsigt til under de forhaandenværende Forhold.

Af alle disse Aarsager vil jeg saa varmt som muligt anbefale ærede Medlemmer at stemme for det Ændringsforslag, som her er fremsat, idet jeg vil sige endnu en Gang